

сивъ и по-сладкопоенъ отъ този. Ето, съ тоя малъкъ ключъ вие ще можете да чувате най-вълшебнитѣ звуци на земята.

И, наистина, следъ като го навъртѣли, Йо-Понгъ зачуруликалъ като живъ. Боляринътъ се трогналъ и възнаградилъ щедро чуждитѣ търговци. Йо-Понгъ той поставилъ въ една ниша край работната си маса и не можелъ да му се нарадва. Забравилъ той пѣсенъта на горския славей. Слушалъ само Йо-Понгъ и, не семайки очи отъ неговитѣ шарки и скжпоцености, мислилъ за онази далечна и чудна страна — неговата родина. Въ душата му се породило желание да напусне своето отечество и да отпътува къмъ онѣзи приказни страни. Така силно било това желание, че той не можалъ нито да яде, нито да спи. Мисълъта му отлитвала като птица къмъ непознатия, загадъченъ изтокъ.

Но една нощъ ключътъ на Йо-Понгъ се счупилъ и птицата млъкнала. Нищо не могло да я накара да пѣе — нито нежната майска нощъ, нито миризмата на цвѣтята, нито влюбенитѣ, които тѣй много обичатъ да слушатъ славеева пѣсенъ. Йо-Понгъ билъ вече мъртавъ. Хубавитѣ му шарки потъмнѣли, коронката клюмнала — какво билъ той безъ пѣсенъта?

Тогава отъ вѣнъ долитнала пѣсенъта на горския славей! Съ нови, още по-чудни звуци разправялъ той за чуднитѣ далечни страни, които обиколилъ; за топлитѣ знойни страни, гдето слънцето вѣчно грѣе, и земята вѣчно гори — разправялъ той, колко безкраенъ е божиятъ свѣтъ, но по-мило, по-прекрасно мѣсто отъ родната гора нѣмало нийде, нийде!

Боляринътъ погледналъ презъ прозорчето и видѣлъ, дърветата стихнали да слушатъ пѣсенъта на славея; луната сжщо била спрѣла унесена. Очитѣ му се понесли по Търновскитѣ възвишения, трептукащи съ блѣди свѣтлинки, прехвърлили околнитѣ гори и се впили въ мощния вѣченъ, роденъ Балканъ. Топла радостъ облѣла сърдцето му.

И едва сега той разбралъ, колко по-хубавъ и по-цененъ билъ родниятъ славей — утешилъ се и забравилъ изкуствения Йо-Понгъ.

Илина Петрова